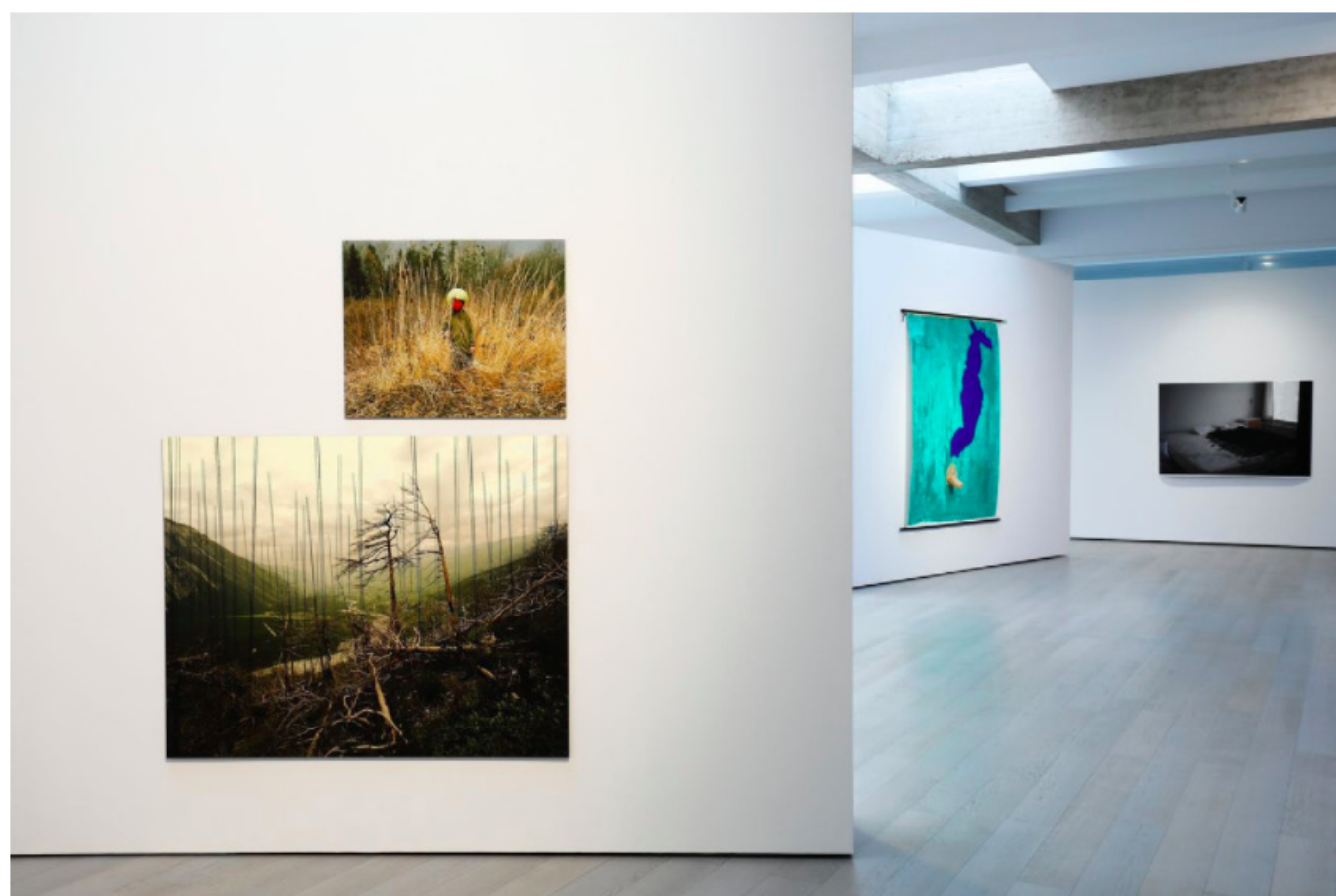

Duistere tentoonstelling over leven en overleven

Beeldende kunst De tentoonstelling *You want it darker* in Garage Rotterdam wentelt zich in duisternis. In twee hoekjes blijkt dat aardig te lonen.

Sandra Smets 18 december 2017

Links foto's van de in Japan geboren David Favrod. Achterin het werk van Olga Balema en Hristina Tasheva. Foto Bas Czerwinski

“De kosmos schreeuwt. Het beton getuigt van het geweld waarmee het tot muur is geslagen. Het beton schreeuwt. Het gras zucht onder de tanden van het dier. En de mens?” - met die onheilstijding, naar Houellebecq, leidt Garage Rotterdam de tentoonstelling *You want it darker in*.

De expositie begint symbolisch donker met de zelfkant van het leven, in foto's van Hanne van der Woude: eenzame mensen, peinzend, rokend, in een afgelegen caravan of avondse kamer. Het leven is evenmin eenvoudig op een foto van een slaapkamer door Hristina Tasheva. Aan de ene zijde van het tweepersoonsbed mankeert weinig, de andere helft is bedekt met een dikke laag aarde. Is het een depressie, gemis, deze beladen afwezigheid? Deze morsige decors lijken veel op die van de modeshoot door Duran Lantink. In een verschoten en vergeten kantoor fotografeerde hij modellen in extravagante kleding, kleren om te pronken. Maar misschien doen ze het ook wel om zich in te verbergen.

Hoe te leven, overleven, weten wie je bent - daar ongeveer gaat de tentoonstelling over. Van Japanse komaf groeide David Favrod op in Zwitserland en daar gaan zijn foto's ook over: een Aziatisch meisje met geschminkt gezicht, de Alpen maar dan net een rottig stukje met dode bomen, waar hij zwarte lijnen in zette. Je kunt het beeld pas duiden als je zijn verhaal kent, maar wie de donkerte opzoekt wil geen directe uitleg.

Beeldende kunst

You want it darker in Garage Rotterdam. T/m 14 januari, Goudsewagenstraat 27, Rotterdam. Wo-zo 12.30 -17.30 uur. Inl: garagerotterdam.nl

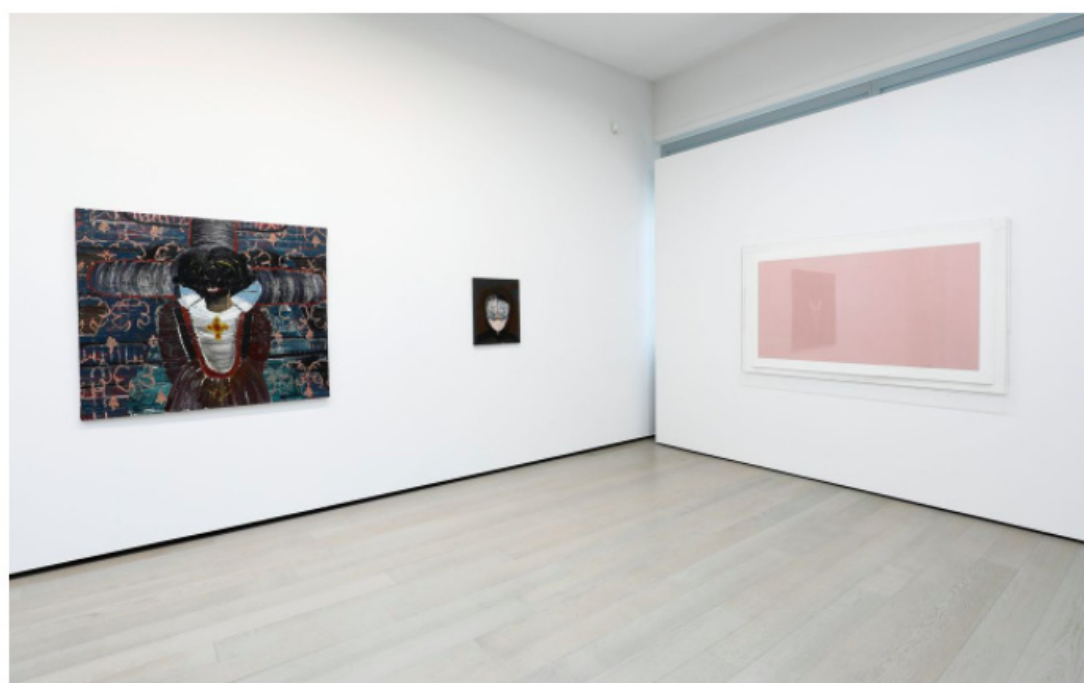

Foto Bas Czerwinski

Door ook hermetisch en cryptisch te zijn wentelt de tentoonstelling zich wel veel in duisternis. In twee hoekjes blijkt dat toch aardig te lonen. Het een gaat over portretten, die oplossen in vlakken, in wat lijkt op maskerades. Het ander is een hoekje waar het leven het zwaarst lijkt. Een goudkleurige verstilde Pietà van Klaas Kloosterboer hangt naast een landkaart van Olga Balema, met latex borsten als een verschrompelde moeder aarde.

Dit hoekje wordt afgemaakt door een nachtelijk tafereel, getekend door Gijs Assman. Sneeuw valt in dikke ronde vlokken, als polkadots de scène abstraherend. In die sneeuw liggen enkele menselijke vormen, die zichzelf bedekken. Achter hen flikkert een kaars in een kleurige kapel, een goddelijke bescherming maar een die faalt. De sneeuw is een nucleaire fall-out, zegt de toelichting. Ook deze schepsels zijn reddeloos verloren.